כובש הכובש

האדם. דוד גרומר, רובאי. הוא עלה מרומניה לפני ארבע שנים. בעוד שנתיים יסיים את שירותו. עד אז — הוא טוראי אפור בחיל־הרגלים.

העבודה. כיתת חיל־רגלים יוצאת לשדה. בימי שלום הם חיים בתנאים לא פחות מפרכים מאשר בימי קרב — אימונים ותימרונים ללא גבול וללא סוף.

החברה. שיעמום, ושוב שיעמום. זוהי מחלתו הנצחית של כל חיל, במחנה או בשדה. בשעות הפנאי משתדל הוא להשתעשע. האפשרויות דלות.

האמונים. עמרי טירקהיימר, בן קיבוץ גבעת־ברנר, המשרת כיום כרובאי בגדוד של חיל־רגלים. אחרי שלושה חודשים בצבא, הוא כיום מועמד לקורס מפקדי־כיתות.

חיל־האויר הוא חיל חשוב מאוד. הוא מחבל במרכזי־הכוח של האויב, מתקיף את ריכוזיו בשדה. הוא גם נותן חיפוי לחייל בחזית, נוטע בו בטחון בשעת הס־שות. אין כל ספק — אנשיו עושים מלאכה חשובה.

חיל־הים שומר על עורקי־האספקה של המדינה. תותחיו מגינים על חופיה הארי־כים, ימאיו מטאטאים את שבילי־הם בסע־רה ובקרב. בהם תלוי גורל המדינה.

התותחנים מוחצים את האויב. הם המש־ליכים אלומות־מוות על חייליו כשהם מת־קיפים או מתגוננים. הם המרכיבים את עמדותיו בפני החייל המסתער. הם תנא־חשוב לכל נצחון.

אנשי השריון נעים תמיד בראש. הם המציבים את חזה־הפלדה שלהם מול האויב ונותנים מחסה לחייל המתקדם. הם יושבים בתוך הפלדה הלוהטת ומוכנים תמיד לזנק אלי קרב. הם סמל הכוח המותץ.

חיל־ההנדסה מפנה את הדרך ללוחם. הוא מוציא את מטעני־המוות מן האדמה או מעיף השמימה את נקודות המכשול. אנשיו חודרים אל מעבר לקווים, זוחלים בראש המתקיפים. להם מגיעה תהילת־גיבורים.

חיל־הרפואה עושה מלאכה כבירה. אנשיו אוספים את הפצוע, מצילים אותו מתחום המוות, תוך הקרבה עצמית. הם מאפשרים לו להתגבר על אבריו המרוסקים. מלאכתם היא מלאכה עילאית.

אולם כאשר המטוס האחרו
בצצתו האחרונה, והתותח האחו
פגזו האחרון, כשהטאנק האחו
מאחריו את סימני זחליו בש
פוצץ את מיטען־הנפץ האח
יוצא מחפירתו המעוכה איש קט
קטן ועובר את המטרים האחרו
דים בין החיים והמוות. זהו ר
הכובש האחרון, אשר בו תלו
הקרב.

בשורות של חאקי אלמוני הוא
או רוקע רגליים בחרגילים. פניו
בים, זהותו מעורפלת. החלק ז
הוא הרגליים, בנעליהן הכבדות
— רגליים הצועדות צעד אחר
או נופלות ונעלמות כאילו לא

•

בכל שורה אלמונית צועד
האפורות. רק לעתים רחוקו
עליהן קרן־אור. הנה הם: אנשי
החייל הרגלי של ישראל:

● **עמרי טירקהיימר,**
גבעת־ברנר. עמרי סיים את בי
תיכון, התייצב במחנה־האימונ
לו לבחור בחיל המושך אותו
מצטרף לתזמורת הצבאית. במק
לחיל־הרגלים. שם הוא מלמד
לכיתה שירי־מקהלה בשעות

● **יגאל אורן,** בן 19,
חניך בית־ספר מקצועי. גם בלב
מפני חיל־הרגלים. „במחנה הס

חיל התותחנים

משך האש לפורצים

אם תשאלו במטה חיל־התותחנים למקום הימצאו של זיגפריד בלום, תקבלו תשובה קצרה: „באיזו יחידה הוא נמצא?"

„מה? הרי הוא מפקד החיל!"

„אה, אתה מתכוון לפרדי? מדוע לא אמרת זאת מיד? הוא שם, בצריף."

זיגפריד בלום לא הצליח לתקן את ה־מצב; כל מאמציו לשנות את שמו לשם עברי עלו בתוהו. הוא נשאר פרדי — וקרוב לוודאי שהוא ישאר כך תמיד.

הוא קיבל את כינויו לפני 13 שנה — ביום בו קיבלה גם אחת היחידות היהודיות בצבא הבריטי שם משלה: החטיבה היהודית הלוחמת. פרדי היה בין הראשונים שהת־נדבו ליחידת התותחנים. הוא הועלה לדרגת סמל ונשלח לשרת בסוללות־תותחי־החוף של חיפה.

את אימונו המעשי הראשון קיבל פרדי בחזית־איטליה, בין סניו ובולוניה. היו לו מירים טובים: קצינים בריטיים ותותחי קרופ שניצבו ממול.

במלחמת העצמאות נתן פרדי שיעורים ב־תותחנות — לצבא המצרי בנגב. כמעט ולא היה קרב בו לא השתתפו הוא ותותחיו באופן פעיל. את זמנו הפנוי הקדיש ללי־מודים והשתלמות.

•

לחיצת יד של פלדה. „בבקשה לשבת." פרדי ישב ליד שולחנו הגדול, המכוסה טבלת זכוכית. על השולחן היו מונחים רק לוח־שנה, דיותה ותיק חום. החדר היה גדול, ריק ומסודר.

„תפקידו של חיל־התותחנים לא נשתנה כלל מאז ימי המקלעות הרומיות. גם כיום הוא מסייע לחיל־הרגלים בחומת־אש, מאפ־שר לו להסתער על עמדות־האויב. אלא ש־כיום קיים בו ענף, עליו לא ידעו הרומים דבר: התותחנות האנטי־מטוסית."

„אני מבין שקיימות אסכולות שונות של תותחנות: רוסית, גרמנית, בריטית. מה הן אסכולות אלו, ובעקבות איזו מהן הולך חיל־התותחנים שלנו?"

„אין לנו עקרון מסויים. אנו לומדים ככל יכולתנו מן האסכולות השונות, אבל אנו מנסים ליצור שיטה משלנו, שתהיה מבוססת על הגורמים והצרכים המקומיים."

„מה הם גורמים אלה?"

„ננסה לומר זאת כך: לעומת ארצות אחרות, עשירות יותר, כגון אמריקה, רוסיה, בריטניה, או אפילו צרפת, אין אנו יכולים להרשות לעצמנו את הלוקסוס של ביזבוז כמות בלתי־מוגבלת של תחמושת, כדי לה־רוס את מרכזי־האויב אך ורק בכובד האש שלנו. אנו הולכים ומתמחים. הת־כוונתי לומר שיש תחליף זול יותר להס־גזה בקנה מידה גדול: ריכוז יחידות מת־אימות של חיל־התותחנים בהתאם לאופי ה־פעולה והנושא שלה."

„התוכל להסביר זאת?"

„לכל סוג תותחים יש תפקיד משלו, למ־של, המרגמות ותותחי־השדה מופעלים נגד מטרות על הקרקע; התותחים האנטי־מטו סיים ניבנו במיוחד כדי לטפל במטרות קסנו הנעות במהירות, תוך התחשבות בגורם ש אינו מצוי בענפים אחרים של חיל־התות חנים: גורם החלל ושלושת הממדים; התו תחים האנטי־טאנקיים משתמשים בתחמוש בעלת עוצמת־חדירה גדולה, וכן הלאה."

פרדי צילצל והזמין קפה. אחר המשיך:

„חיל־התותחנים הינו יחידה טכנית ובעיו תינו הינן בראש וראשונה טכניות. ראשי כך, בעיית תיאום־האש עם צורכי הכוחו התוקפים, כך שהיא תיפול בזמן הנכון, במ קום הנכון ובהתאם לתוכנית הפעולה. בעיי שניה היא בעיית אורך־הטווח. עלינו לפתו אותה כדי שנוכל לשלוח את פגזינו במטר בדיוק מקסימאלי, בכל מזג־אויר שהוא, בכ זמן שהוא. בגשם ובחמסין, ביום ובלילה.

„מה הם התנאים לפתרון בעיות אלו?"

„בראש וראשונה, יכולתנו לחשוב במונ חים של חיל־הרגלים. לאחר הכל, אנו המשר

פגז־מפקד חטוב בודק את התחמושת

טוראי אהרון אבנר מתקשר בטיפון

„פגז אחד — אש!" שואג סמל אברהם שטיינמאן. בעמדת התותח אפלולית. מעליה רס הסוואה המעבירה קרני־שמש ולפעמים גשם גשם. הצוות חפר אותה משך לילה של